

PEC (1) – Qui educa?

Paulo Freire, pedagog, que en el seu dia va ser empaitat per les dictadures de Brasil i Xile deia que “No hi ha educació sense societat humana i no hi ha cap home que n’estigui fora”.

Tots sabem que les primeres societats no tenien un sistema educatiu, però és obvi que hi havia una transmissió de coneixements mitjançant la pràctica i la imitació. Era una **educació informal** sense sistematització que permetia respondre als reptes de l’època. Encara avui, aquest àmbit educatiu és molt important.

De la família, dels amics, de les associacions, de les administracions... rebem quantitat d’informació i la manifestació d’actituds i comportaments que incorporem o refusem. D’alguna manera, reflecteix allò que abans en dèiem “donar exemple” o “evitar males companyies”. Això facilita l’increment dels nostres coneixements, ens ajuda a formar criteri, estimula les nostres aptituds i habilitats i, en definitiva, contribueix a configurar la nostra actitud davant dels esdeveniments i la vida en general. D’aquesta manera la majoria hem après a cuinar, a fer petites reparacions, a respectar les persones, a incorporar interessos esportius, culturals, socials, polítics, etc.

A mesura que les societats avancen i apareixen noves tecnologies cada vegada més complexes i noves maneres d’organitzar la convivència, l’educació informal es manifesta insuficient. Cal garantir els coneixements, les habilitats, les actituds, per tal que la persona disposi d’eines per a fer les aportacions culturals, socials, laborals que demana el nou context i alhora sentir-se desenvolupada com a persona. La garantia ve protegida per la planificació de l’educació, per les acreditacions que atorga i perquè es desenvolupa en el marc de les institucions educatives. És el moment en que neixen els sistemes educatius. Els títols, crèdits, diplomes, graus acadèmics... són els avals, garantits pel govern de cada país, que determinen que puguis progressar dins del propi sistema o bé que puguis ocupar un lloc determinat dins els diferents àmbits laborals. Es el que es coneix com **educació formal**.

No obstant, el sistema educatiu no exhaurix les possibilitats de vehicular nous coneixements, preparar noves habilitats i actituds... en definitiva, no exhaurix totes les possibilitats educatives. Hi ha un tercer àmbit amb clara intencionalitat educativa. Podem parlar de cursets, tallers, conferències, fins i tot de cursos, etc., que no es donen dins del sistema educatiu i no proporcionen titulacions oficials, excepte en molt comptades ocasions: és l’anomenada **educació no formal**, que poden proporcionar associacions, iniciatives privades, empreses i les mateixes administracions.

És obvi que en algun d’aquest àmbits ens hi trobem cada un de nosaltres. Hi ha qui es pot trobar en els tres àmbits, perquè a més de ser ciutadà o ciutadana, exerceix de

professor o professora a primària o secundària i, a més, dona cursets de filosofia, per exemple, en el marc d'una activitat municipal o associativa.

Així doncs, uns per ofici, altres pel simple fet de ser veïns i veïnes de Manlleu, influïm, poc o molt, segons els cas, en l'educació, és a dir, en la manera de ser i de comportar-se els nostres conciutadans, per això diem que Manlleu és una **ciutat educadora** on **tots eduquem i tots ens eduquem**.

A Manlleu, tothom educa!

Miquel Casanovas

Grup Impulsor PEC

Manlleu, abril de 2018